

Stenytan var här tydligen redan på 1600-talet mycket svårt vittrad; det vore oförsiktigt att med ledning av Hadorphs osäkra läsning söka rekonstruera inskriften på detta fördärvade parti. Det förefaller sannolikt, att det är inskriftens intressantaste del, som här har gått förlorad.

Liljegren har i *Run-Urkunder* som n:r 672 upptagit ännu en runsten från Viggby. Den skulle ha stått vid sidan av U 750 och 751 i »Vigby gärde». Liljegren, som har hämtat uppgiften om stenen hos O. Celsius (*Svenska runstenar*, Fm 60:1, s. 128), beskriver stenen på följande sätt: »Utnött; spår efter slingor och några runor synas.» I *UFT* h. 1 (1871), s. 43 upptages denna sten efter Liljegren: »L. anför stenen som utnött, ehuru spår efter slingor och några runor synas. Troligen förstörd.»

Som redan Dybeck har framhållit (i *Sveriges runurkunder* 1, n:r 57), kan det icke råda något tvivel om att L 672 är samma runsten som L 673; Liljegren har alltså uppfört U 751 under två nummer.

752. Viggby, Husby-Sjutolfts sn. Nu i Husby-Sjutolfts kyrka.

Pl. 80.

Litteratur: J. H. Söderlund, Fyndrapport 1929 (ATA); Handlingar i ATA 1929 och 1930.

Fragmentet förvaras i vapenhuset, fastsatt vid dess östra vägg.

I skrivelse till Riksantikvarien ^{15/1} 1929 meddelar J. H. Söderlund, att en del av en runsten hade påträffats »i östra grundmuren i det s. k. Gamla mejeribyggnaden ... Fragmentet är 20 cm. brett och 36 cm. långt. Elva runor äro ristade i en längs med stenen gående slinga. Stenen är vanlig gråsten, och lik den i orten vanliga. Troligt är att då mejeribyggnaden för många år sedan reparerades en okänd runsten blivit söndersprängd och av delarna den nu funna inlagts i grundet.» Söderlund förmodar, »att de övriga runstensfragmenten använts till vägfyllnad då vägen från stora landsvägen ned till mejeriet anlades.» I en senare skrivelse (^{23/11} 1929) omtalar han, att fragmentet hade påträffats den ^{8/4} 1928 »i f. d. mejeribyggnaden, som en gång varit en bondgård ...» Stenen togs ut ur grunden och fördes till kyrkan år 1929.

Grå granit. Mått 0,36 × 0,19 m. Tjockleken är 0,20 m. Ytan är jämn och linjerna mycket smala och grunda.

Inskrift:

-- u - ueinukui - - - -
5 10

Till läsningen: Ristningen börjar nu med en böjd linje. En så formad bst finnes eljest icke i inskriften, varför man ej kan vara säker på att linjen har ingått i en runa. Avståndet till r. 2 är så långt, att en runa skulle ha fått plats däremellan; någon runa har emellertid här ej funnits. Av r. 2 återstår endast nedre hälften. 3 u har förlorat hst ovanför bistavens utgångspunkt; u-bst utgå genomgående långt ned på hst. I r. 4 finnes en hst och en k-bst; möjligen kan en övre bst skönjas, varför r. kan vara k eller f. Före 5 u finnes en rund fördjupning, som knappast är huggen. 5 u har förlorat toppen. 6 e är tydligen stunget. 8 n har en kort bst t. h. om hst. I 12 i finnes upptill en rund punkt; r. skulle därför möjligen kunna uppfattas som e. R. 13 är skadad upptill och t. h. En fördjupning mitt på hst och t. h. om hst är sannolikt ej spår av huggning. Av r. 14 återstår endast ett kort stycke nedtill. Runorna 15, 16 och 17 stå i en rad ovanför de övriga. Av dessa tre runor synas endast korta spår.

Inskriften ger ingen språklig mening.